

Op de man en vrouw af...

Jan & Maria Ebels

Jan en Maria Ebels vormen, al meer dan 35 jaar, een echtpaar en je zou kunnen zeggen al evenzoveel jaren een kynologisch paar. En met kynologisch paar bedoel ik dat ze deel uitmaken van die groep mensen in de kynologie die, het lijkt wel sinds mensenheugenis, samen optrekken en samen het werk doen dat op hun pad komt. Meer dan 35 jaar... hoog tijd dus voor een 'dubbelinterview'...

TEKST: RIA HÖRTER • FOTO'S: MARINUS NIJHOFF EN COLLECTIE FAMILIE EBELS

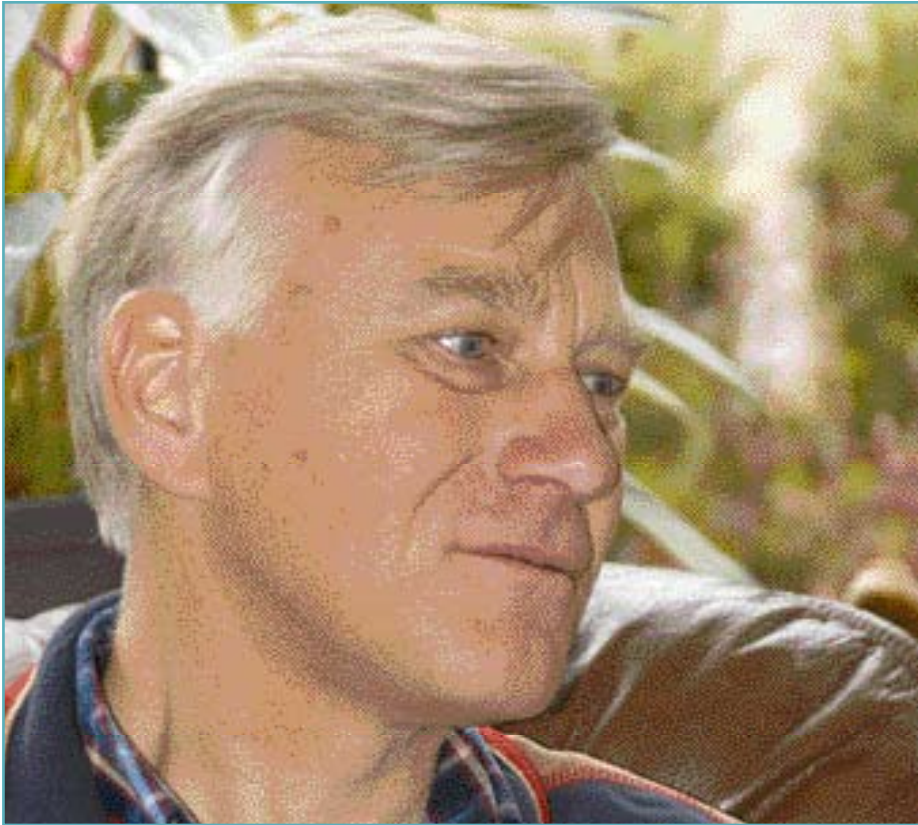
Eerst maar even een voorstelrondje voor diegenen die Jan en Maria in de afgelopen jaren over het hoofd hebben gezien. Dat is zowel letterlijk als figuurlijk niet eenvoudig, want beiden torenen hoog boven de meeste kynologen uit, zowel in lichaamslengte als in het aantal functies dat ze in de kynologie hebben vervuld en nog steeds vervullen.

DRENTHE EN GRONINGEN

Jan Ebels wordt in 1946 in Eelde geboren als zoon uit een boerengeslacht. Hij zet de boerentraditie niet voort, maar volgt MULO-B, HTS weg- en waterbouwkunde, dan nog even militaire dienst, en is daarna altijd werkzaam geweest bij de Provinciale Waterstaat van Groningen. In februari 2008 sluit hij zijn loopbaan af als senior beleidsmedewerker en maakt gebruik van de VUT. Helemaal stil zitten kan en wil hij niet, dus heeft hij zich gevestigd als zelfstandig adviseur op de terreinen waarin hij werkzaam was.

Vroeger waren er in Jans familie trekhonden, voor de hondenkar. Dat is ver voor zijn tijd en thuis heeft hij geen honden meegemaakt. Dat wordt na zijn huwelijk wel anders...

Maria Ebels (geboren Heikens) wordt in 1947 in Groningen geboren als jongste dochter in een arbeidersgezin. Hoewel er thuis geen honden zijn, is ze altijd op stap met de honden van buren en kennissen. Geboren en getogen in Groningen, volgt ze MULO-A en een jaar HBS als overbrugging om naar de Kweekschool, nu zeggen we PABO, te gaan. Ze staat een aantal jaren voor de klas in Beilen, doet na haar huwelijk nog wat invalwerk, maar als er kinde-

JAN EBELS:

- Keurmeester van veel rassen in rasgroep 1 en enkele rassen in rasgroep 5.
- Bestuurslid en voorzitter Nederlandse Welsh Corgi Club.
- Bestuurslid Noorder Kynologen Club.
- Bestuurslid 'Cynophilia'.
- Afgevaardigde naar de Tentoonstelling Gevende Verenigingen.
- Bestuurslid van de Stichting Europese Show 2011.

• Jan Ebels, 7 jaar jong.

• Jan achter de boerderij met een door vader Ebels gefokt paard. Hij is daar ongeveer 9 jaar oud en bewaart de beste herinneringen aan die tijd.

klaar en Jan en Maria zitten in de startblokken om de vragen te beantwoorden. Maria doet dat snel en spontaan, met duidelijke klemtonen in haar antwoorden, Jan voorzichtig en bedachtzaam, maar wel zeker van zijn zaak. Waar ze allebei genoeg van in huis hebben, is zelfspot en relati-

ren komen dan is ook dat voorbij. Als Jan en Maria in 1971 trouwen, wordt er al snel een hond, een Welsh Corgi Pembroke, aangeschaft, zonder stamboom. Deze overlijdt op 6-jarige leeftijd en dus gaan ze op zoek naar een nieuwe Welsh Corgi, nu met stamboom. Op verzoek van de fokker bezoeken ze in 1978 voor het eerst een clubmatch, die van de Noorder Kynologen Club. Dat is de eerste kennismaking met de 'echte' kynologie. Dat deze Welsh Corgi uiteindelijk Nederlands, Duits en Internationaal Kampioen wordt, is het bewijs dat ze het kynologische virus inmiddels flink te pakken hebben. Samen hebben ze een zoon en een dochter; de dochter woont vlakbij, de zoon in Zuid-Afrika. 'Ik ben al zestien keer in dat land geweest', zegt Maria, 'schitterend!'

TROUWE KYNOLOGEN

Hun functies binnen de kynologie heb ik even apart gezet, niet alleen voor de

duidelijkheid, maar ook om te laten zien dat we hier te maken hebben met actieve, maar vooral ijverige kynologen. En niet alleen dat. Als Maria mij, op mijn verzoek, haar lijstje met kynologische activiteiten stuurt, schrijft ze bescheiden: *'Slechts 5 rassen uit groep 1, maar ik vind dit voldoende.'*

Het feit dat ook hun onlangs overleden hond Nigel – ruim 16 jaar oud – een Welsh Corgi Pembroke is, voegt nog een kwalificatie toe: Trouw aan een ras.

ZELFSPOT EN RELATIVERING

Onderweg naar Haren – onder de rook van Groningen – bedenk ik hoeveel vrijwilligers in de kynologie persoonlijk kunnen bijdragen aan het succes van activiteiten. Jan en Maria zijn jarenlang bepalende gezichten bij de show in Zuidlaren (nu Martini Dog Show Groningen). Altijd klaar om vragen van exposanten te beantwoorden, even de weg te wijzen of om een probleempje op te lossen...

Aan de Oosterweg staat de koffie

MARIA EBELS:

- Keurmeester van 4 rassen in de rasgroep 1 en één ras in rasgroep 5.
- Fokt circa 15 jaar Welsh Corgi's Pembroke (kennel 'of Scarlet Home').
- Geeft ringtraining bij de KC Assen.
- Organiseert activiteiten bij de Nederlandse Welsh Corgi Club.
- Secretaris clubmatch Nederlandse Welsh Corgi Club.
- Redactielid Noorder Kynologen Club.
- Secretaris van de Federatie Herdershonden en Veedrijvers.
- Tentoonstellingssecretaris Noorder Kynologen Club ('Zuidlaren').

gehad, dat als ik het zelf doe, ik denk (aarzelend) 'dat het beter gaat.'

Jullie draaien al vanaf eind jaren zeventig mee in de kynologie. Wat zijn de grootste verschillen tussen, laten we zeggen de jaren tachtig en nu?

Bij deze vragen veren ze allebei op. Jan: 'De transparantie die er nu is en er vroeger minder of niet was. Kijk, vroeger zat er een instituut in Amsterdam, daar keek je tegenop. De Raad van Beheer is veel toegankelijker geworden. Dat is in de maatschappij ook het geval.' Maria vult aan: 'Ook in de besturen van verenigingen. Vroeger was dat een statuut en als je als beginnening komt, keek je daar tegenop. Nu ben je er onderdeel van en dan is je blikveld wel heel anders.'

HANDEN ZITTEN LOSSER

Transparantie en toegankelijkheid zijn de steekwoorden, maar er zijn ook verschillen waarover Jan en Maria niet zo enthousiast zijn. Jan, na even aarzelen: 'Er is meer haat en nijd ontstaan. Dat was in de jaren tachtig ook wel het geval, maar 't kwam niet zo nadrukkelijk naar boven. Een voorbeeldje. De laatste jaren hebben we op de tentoonstelling Zuidlaren een aantal keren meegeemaakt dat er geslagen is. Dat gebeurde

- 'Als kind ging ik altijd met een hond op stap, een Duitse Herder, een schat van een hond.' Maria Ebels, 5 jaar oud.

veringsvermogen. Belangrijke eigenschappen in de kynologie...

Zet deze woorden eerst even in jullie favoriete volgorde: fokken, besturen, exposeren.

Maria: 'Het is begonnen met exposeren

– de ene tentoonstelling na de andere. Daaruit voortgevloeid is het fokken; besturen is zeker niet favoriet.' Jan? 'Ik vond 't besturen wel leuk, vooral in een rasvereniging. Dan ben je toch wat meer betrokken bij je ras. Fokken en exposeren hangt daar een beetje aan vast, maar exposeren hebben we samen altijd met veel plezier gedaan.' Als exposeren-fokken-besturen samen gaat met besturen-exposeren-fokken, dan vul je elkaar uitstekend aan.

Ik denk wel dat jullie allebei een soort drive hebben om iets te willen regelen...

Maria schaterlacht, goed gegokt dus. 'Dat heb je goed gedacht! Als je in een vereniging zit en je bemoeit je eens ergens mee, dan wordt er gezegd: Kun jij dat niet regelen? Ook buiten de kynologie hoor... Ze vragen me gewoon: wil je dit doen, wil je dat doen?'

Jan: 'Gewoon omdat ik het leuk vind. Laten we dat vooropstellen. En, ik heb het in m'n werk ook wel

vroeger niet.' 'Handen zitten losser,' vult Maria aan. 'Gedrag van publiek en exposanten is anders geworden. Wat je in de maatschappij ziet, gebeurt ook in de kynologie. Ik had dat vroeger niet voor denkbaar gehouden.'

Jan, jij bent ook bestuurslid van Cynophilia. Kun je uitleggen waar deze vereniging voor staat en wat zij toevoegt aan de kynologie?

'Cynophilia heeft natuurlijk met name de basis gelegd voor gedrag en gehoorzaamheid en voor het sporten met de honden. Daar zijn we nog steeds heel nadrukkelijk mee bezig.'

Het bestaan van niet-erkende, 'wilde hondensportverenigingen' zo u wilt, komt meteen ter sprake. Jan: 'Er zijn natuurlijk meer verenigingen die dat doen, maar als Cynophilia streven we er naar om daar een eenheid in te krijgen. Cynophilia wil graag – en daarover zijn we in overleg met de Raad van Beheer – ook niet-aangesloten verenigingen binnen Cynophilia de mogelijkheid bieden om de sporten uit te oefenen. Een soort externe paraplu; bestuurlijk wordt daar een mogelijkheid voor geschapen en wij noemen dat 'stichting-verenigingen'. Die verenigingen kunnen dus aansluiting zoeken bij Cynophilia, als ze dat willen. Vaak lopen we dan toch tegen de georganiseerde kynologie aan, want meestal ontstaan verenigingen in een regio uit onvrede met de bestaande kynologen clubs. Als, bijvoorbeeld, een niet-aangesloten club agility uitoefent en men wil dat onder de vlag van Cynophilia doen – met deelname aan Europese en Wereldkampioenschappen – dan kan dat. Wij moeten zorgen dat we die tegenstellingen wat uit de weg ruimen en meer eenheid krijgen in de hondensport in Nederland.' Het is duidelijk: onvrede in de kynologie, en vaak is dat onvrede tussen personen, leidt soms tot een bestaan buiten de reguliere kynologie. Dat is bij de

kynologenclubs al niet anders dan bij de rasverenigingen. Er zijn hier echter 'trekpleisters', zoals de genoemde kampioenschapswedstrijden, om mensen 'terug naar de bron' te krijgen.

Je hebt bij het noemen van Cynophilia ook meteen het accent gelegd op de hondensport...

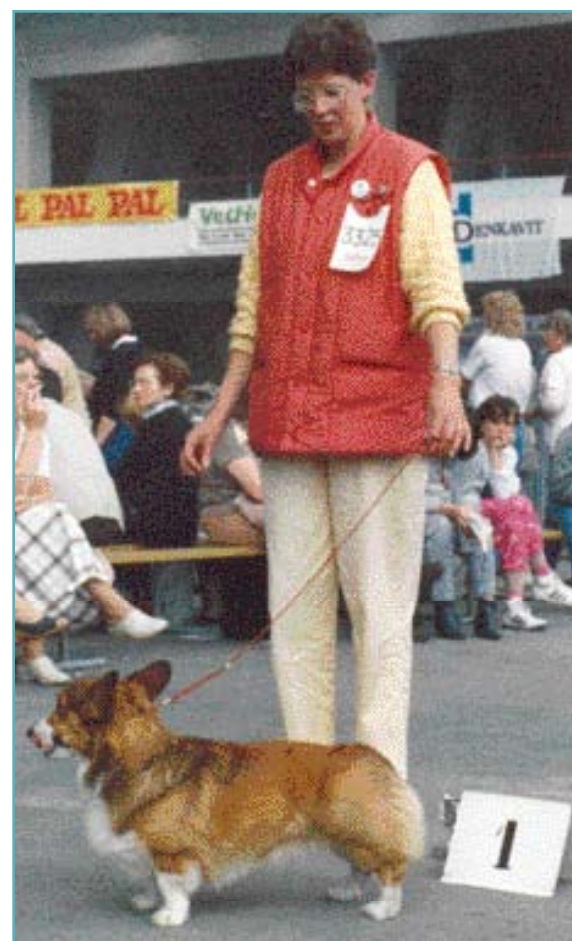
Jan, zeer beslist: 'Dat is ook zo. De bestuurlijke rol van Cynophilia is teruggelopen in de laatste jaren. We hebben allemaal de perikelen rond de rol van Cynophilia in de Raad van Beheer meegemaakt. Dat is een organisatorische verandering; Cynophilia heeft haar positie binnen de Raad van Beheer moeten prijsgeven. We hebben er voor gekozen om dat rustig te aanvaarden en ons te concentreren op de hondensporten. We hebben nu een organisatievorm die, volgens mij, goed draait.'

Maria, ik denk dat jij het bent geweest die destijds een hond wilde. Waarom een Welsh Corgi?

Lachend: 'Ja, dat klopt. Ik kan je dat heel precies uitleggen. Als kind ging ik altijd met een hond op stap, een Duitse Herder, een schat van een hond. Ik was er helemaal idolaat van. We woonden thuis op een bovenwoning, dus daar kwam geen hond. Toen we trouwden en in een rijtjeshuis met een tuin kwamen, was het voor mij de tijd om een hond aan te schaffen. We lazen in de krant dat er in Meeden een nest Welsh Corgi's lag. We hebben een hondenboek aangeschaft met plaatjes en daar stond een kop van een Welsh Corgi in. Nóóit van dat ras gehoord. Toen was het, voor mijn gevoel, net de kop van een Duitse Herder en dat sprak me enorm aan.' Om een lang verhaal kort te maken, Jan en Maria bezoeken de fokker en vallen onmiddellijk voor zo'n Corgi pup. Maria: 'Toen kwam de moederhond binnensjouwen en ik dacht: wat een mormel! Vréselijk! Daar schrok ik van, maar ik dacht: tegen de

• Jan Ebels als exposant op de Kampioenschapclubmatch van de Deense Welsh Corgi Club, in 1984. Op de tafel staat Ravian Arco, één van de grondleggers van 'of Scarlet Home'.

• Maria Ebels op de Wereldwinner 1986 in Amsterdam met Wereld Winster Corasty of Scarlet Home.

• Jan Ebels bij een kynologisch treffen van de Noorder Kynologen Club. Op deze foto staan de grondleggers van 'of Scarlet Home', Ravian Arco en Beauty of Scarlet Home.

tijd dat de pup groot is, ben ik wel aan dat model gewend. Ik liet de pup aan mijn ouders zien en ik hoor nóg mijn vader zeggen: 'Wat's dat voor 'n mormel?' Net als veel andere kynologen beginnen Maria en Jan met een hond zonder stamboom, met allerlei fouten, maar dat wisten ze toen nog niet. Het was Maria's hond – voor haar deed ie alles – en dat liet hij merken door soms tegen Jan te grommen. Afgezien daarvan kon hij heel goed met Jan overweg en werkte ook voor hem. Ondanks alles bewaren ze de allerbeste herinneringen aan hun eerste Corgi. Maria: 'En ik heb daarna steeds gezegd: koop geen hond uit de krant!'

Wat trekt jullie zo aan in rasgroep 1, de herdershonden, dat je allebei ook keurmeester bent geworden van rassen uit die groep?

Jan: 'Volgens mij het karakter van een herder, de bestuurbaarheid van een herdershond. Niet volgzzaam, maar de aard van de herdershond is dat ie wil werken voor de mensen.' Maria valt in: 'Als keurmeester begin je uiteráárd met een examen voor je eigen ras, en die Corgi viel in rasgroep 1. Het kan best

zijn dat als wij ooit met een Spaniel waren begonnen, we ons op de jachthonden hadden georiënteerd.'

GROEPSKEURMEESTER

Jan en Maria mogen allebei ook rassen in rasgroep 5: Spitsen en Oertypen

keuren. Ze lichten dat toe: 'Toen we voor de Corgi geslaagd waren, besliste de Raad van Beheer dat alle Corgi keurmeesters de Västgötaspets erbij kregen, vanwege de verwantschap tussen de beide rassen. De verenigingen hebben dat misschien niet altijd op prijs gesteld. De Västgötaspets hoorde toen nog in rasgroep 1, maar is later in FCI-groep 5 ingedeeld.' Jan vervolgt: 'Dat is de link naar de rasgroep 5. Ik wil graag groepskeurmeester van rasgroep 1 worden en ben dat op twee rassen na.' Hij mist nog de Hollandse Herder en de Saarlooswolfhond; een compact examen halen voor deze twee rassen en de weg naar groepskeurmeester ligt open. Maria (schaterlachend): 'Voor allebei een keer gezakt.' Jan: 'Volgens mij bestaat er niemand die nooit gezakt is.' Jan is het examen doen zeker niet beu, want in de toekomst wil hij nog examen doen voor een aantal rassen in rasgroep 5: '... rassen die ik gewoon heel leuk vind. En dan denk ik aan de Husky en de Malamute. Fantastisch mooie honden.'

• Maria's inspanningen zijn niet onopgemerkt gebleven, want in 2005 wordt ze onderscheiden met de Gouden Erespeld van de Raad van Beheer.

WIL HET NIET MEER

Waar Jan nog plannen voor keurmeesterexamens heeft, heeft Maria, zoals ze zelf zegt, 'geen zin meer in examens. 't Vraagt toch weer studie en als je zakt, baal je als een stekker. Ik wil gewoon niet meer. Klaar. Punt uit. Ik heb ook andere dingen aan de kop. Word ik gevraagd om te keuren, vind ik dat ontzettend leuk om te doen. Ik heb onlangs voor het éérst in Groningen gekeurd. Zolang ik die tentoonstelling organiseerde mocht dat natuurlijk nooit.'

Er is ook over de grenzen gekeurd en samen sommen ze de landen op: Denemarken, Finland, Duitsland, Rusland, België en Zwitserland, waarbij beide de beste herinneringen aan de keuringen in Duitsland bewaren. 'Gründlichkeit', zegt Maria en Jan vult aan: 'Ik moet zeggen dat ze het daar goed geregeld hebben.'

Dat klinkt uit de mond van Jan en Maria als een groot compliment, want 'Zuidlaren' (nu de Martini Dog Show) loopt ook vooraan in de rij als het om klantvriendelijkheid gaat. Jan: 'De ideeën kwamen destijds bij Boelo Engbers vandaan.' Boelo Engbers, overleden in 2005, was meer dan 25 jaar voorzitter van de Noorder Kynologen Club en de grote man achter de organisatie van de tentoonstelling Zuidlaren. Hij was ook altijd op alle tentoonstellingen. Maria: 'Boelo was ons grote voorbeeld en organiseren was z'n lust en z'n leven. We missen 'm nog.'

De kynologie is een spel met bergen en dalen. Kunnen jullie wat diepte- en hoogtepunten noemen?

Maria: 'Hoogtepunten waren met de Corgi vereniging allerlei dingen bezoeken, samen naar tentoonstellingen, naar Wenen, naar Engeland. Uiteraard ook je eigen kampioenschapsprijzen. Een dieptepunt vind ik, als ik aan de Welsh Corgi's denk, wat er nu

10 TIEN VRAGEN...

• ***Wie is jullie favoriete exterieur keurmeester?***

Maria: Mevrouw Brooijmans.

Jan: Helga van Voorthuijsen.

• ***Van wie hebben jullie in de kynologie het meest geleerd?***

Maria (het antwoord komt razendsnel): Boelo Engbers.

Jan (na heel lang nadenken): Toch Helga van Voorthuijsen, vanwege de nuchtere kijk die zij had op alles in de kynologie. Dat heeft mij erg aangesproken.

• ***Als jullie nu nog zouden moeten beginnen in de kynologie, wat zou je dan nooit meer doen?***

Maria: Ik zou het zo weer overdoen!

Jan: Een hond zonder stamboom kopen. Dat heeft ons vier, vijf jaar in de vertraging gezet.

• ***Favoriete vakantieland?***

Maria: Zuid-Afrika.

Jan: Daar sluit ik me bij aan, hoewel we hele mooie vakanties in Zwitserland hebben doorgebracht, vooral met de kinderen.

• ***Jullie winnen morgen 4 of 5 miljoen. Wat ga je er zeker mee doen?***

Maria: Ik zou 't niet weten. Ik heb wel eens gedacht, als ik zag dat mensen met de lotto zoveel wonen, wat móet je met al dat geld? Oh ja, ik denk dat ik een wereldreis ga maken!

Jan: Ik ben, geloof ik, niet zo van die uitspattingen, heb ik ook geen behoefte aan. Ik denk dat ik dan aan de kinderen ga denken.

• ***Wie hopen jullie nooit meer te ontmoeten?***

Maria: Ik zou iedereen wel weer willen ontmoeten.

Jan: Nee, ik ben ook niet erg haatdragend.

• ***En aan wie bewaren jullie de beste herinneringen?***

Maria: Als ik in de persoonlijke sfeer denk, dan aan mijn ouders.

Jan (terwijl Maria roept: je eerste liefde!): Moeilijk, want ik heb zo niet iemand die er bovenuit steekt. Aan thuis, op de boerderij, maar ik bewaar ook goeie herinneringen aan mijn HTS-periode.

• ***Wat zouden jullie binnen de kynologie morgen willen regelen?***

Maria: Ik hoef niet meer zo veel te regelen...

Jan: Ik zou wel willen regelen dat er wat meer saamhorigheid en wat minder agressie in de kynologie zou zijn. Dat komt de rassen momenteel zeker niet ten goede.

• ***Zijn jullie van mening dat de rashonden in Nederland te duur zijn?***

Maria (snel): Ja, ik vind dat de prijzen wel een beetje de pan uit rijzen. Het nadeel daarvan is dat mensen denken dat als ze een dure hond hebben, dat ze dan ook iets exclusiefs hebben. Het wordt ook minder bereikbaar voor mensen die wat minder bij kas zitten. Ongehoopte prijzen...

Jan: ... dat niet alleen, je sponsort door dure rashonden de malafide handel. Martin van de Weijer zei altijd: 'Als je een ras in de vernieling wilt helpen, moet je de pups duur maken.'

• ***De Welsh Corgi is duidelijk jullie favoriete ras; ik geef jullie een andere hond cadeau. Welk ras moet dat dan zijn?***

Maria: Oh, er zijn zoveel leuke rassen! Een Witte Herder...

Jan (denkt heel erg lang na): Wel, een Briard...

- Een van de laatste foto's van hun hond *Naughty Nigel of Scarlet Home*, die onlangs – ruim 16 jaar oud – overleed.

met de rasvereniging is gebeurd. Daar bemoei ik me niet meer mee, 't is gebeurd. Als de blikjes door de zaal vliegen en mensen bijna met elkaar op de vuist gaan, ja dan hoeft het voor mij echt niet meer.'

Het verhaal van de perikelen rond de Welsh Corgi Pembroke en de Welsh Corgi Cardigan Club is ingewikkeld en niet echt aangenaam. De problemen beginnen bij het verbod op het couperen van staarten bij de Pembroke en het komt er op neer dat de in 1950 opgerichte Welsh Corgi Club nu niet meer als erkende club bestaat en lid is van de 'Federatie van Rasverenigingen Nederland', een groepje clubs dat niet is aangesloten bij de Raad van Beheer en buiten de erkende kynologie opereert. Wel hebben we nu een erkende Nederlandse Vereniging voor de Welsh Corgi Pembroke, opgericht in 2003, en een erkende Welsh Cardigan Club Nederland, opgericht in 2008.

Jan en Maria praten er met enige bitterheid over, maar ook met verbazing, vooral omdat er zulke verstoorde verhoudingen zijn ontstaan en er bij het verlenen van de erkenning procedurele fouten zijn gemaakt. Lang

willen ze er niet bijilstaan en Maria vervolgt: 'Ik heb jarenlang met plezier de tentoonstellingen in Zuidlaren georganiseerd. Dat vind ik één groot hoogtepunt.' 'Drieduizend honden op één dag', vult Jan aan.

Maria's inspanningen zijn niet onopgemerkt gebleven, want in 2005 wordt ze, aan de vooravond van de tentoonstelling in Zuidlaren, onderscheiden met de Gouden Erespeld van de Raad van Beheer.

TELOORGANG

Voor Jan zijn de successen die ze hebben gehad op shows met de Welsh Corgi's de hoogtepunten: Nederlandse kampioenschappen, drie keer Wereldkampioen.

Dieptepunten kent hij ook: de verdwijning van de benching op tentoonstellingen. 'Afschaffing van de benching is', aldus Jan, 'een beetje de teloorgang in het tentoonstellingsgebeuren. Daar denken veel anderen net zo over als ik. Maar 't is niet meer te stoppen.' Maria vult aan: 'Het is nu geen tentoonstelling meer, maar grotendeels een keuring.' Jan: 'Als publiek kon je naar een tentoonstel-

ling gaan en dan wist je, daar zitten die honden en daar kan ik die honden zien. Dat is ook altijd één van de redenen geweest dat Zuidlaren veel publiek trok. Je kon daar de honden ook vinden en bekijken als ze niet in de ring werden gekeurd. Contact hebben met fokkers en exposanten.'

Maria: 'Bezoekers lopen nu doelloos rond. Catalogus kopen? Ach, dat is eigenlijk maar onzin, want je kunt alleen in de ring de nummers zien. Verder is dat ras niet meer te vinden.'

Beiden zijn het er over eens dat deze verschraving met financiën te maken heeft. 'Exposeren werd te duur', aldus Jan. 'Dan gaat men naar wegen zoeken om het goedkoper te maken. Vroeger hadden we tentoonstellingen, nu hebben we hondenkeuringen. Dat komt ook niet meer terug.'

Misschien dat het afschaffen van benching een voorbode is voor het Scandinavische systeem: de hond voorbrengen in de ring op een vooraf bekend gemaakt tijdstip en wegwezen. Komen en gaan wanneer je wilt mag voor exposanten prettig lijken, voor bezoekers, sponsors én standhouders is dat niet echt aantrekkelijk.

- Jan Ebels: 'Afschaffing van de benching is een beetje de teloorgang in het tentoonstellingsgebeuren.'

Als doorgewinterde kynologen hebben jullie vast wel goede adviezen voor jonge kynologen, die aan het begin van een carrière staan. Wat zijn de belangrijkste?

Maria: 'Je echt verdiepen in het ras. Je moet er tijd voor hebben en 't is geen goedkope hobby. Reizen, inschrijfgeld, verzorging, training kost tijd en geld.'

Ik bedoel eigenlijk mensen die iets willen gaan betekenen in de kynologie

In koor: 'Luister goed naar mensen met ervaring. Nieuwe en frisse ideeën zijn welkom, maar het is niet goed dat je, als je in een bestuur komt, meteen roept dat de hele boel omgegooid moet worden. Neem een aantal jaren de tijd om goed rond te kijken in dat wereldje en probeer pas dan je invloed daarop uit te oefenen.' Maria: 'Carrière maken doe je ook niet in vijf jaar.'

Zoveel kennis in huis en zoveel vrije tijd nu. Zijn er ambities richting Raad van Beheer? Men is constant op zoek naar mensen zoals jullie.

Jan: 'Nou nee, ik heb geen ambities richting Raad van Beheer. Ik denk dat dat me gewoon te veel inspanning en tijd zou gaan kosten. Wij willen ook nog wel wat andere dingen gaan doen, zoals reizen... Een drukke functie bij de Raad van Beheer, zie ik nu niet zitten.'

EUROPESE SHOW 2011

Jan Ebels is bestuurslid van de 'Stichting Europese Show 2011 in oprichting'. Deze show zou aanvankelijk worden georganiseerd door de tentoonstellinggevendende verenigingen van Groningen, Leeuwarden en Zwolle. 'Dat was zo', zegt Jan, 'maar 't wordt nu georganiseerd door de Raad van Beheer.' De Raad gaf aan een Europese Show te willen hebben in Nederland en verenigingen konden zich aanmelden als kandidaten voor de organisatie. In 2011 bestaat de Noorder Kynologen Club 100 jaar:

dat zou een mooie gelegenheid zijn om dan een Europese tentoonstelling te organiseren. Jan: 'Ik denk ook dat we dat wel zouden kunnen.'

De 'Noordelijke Alliantie', en ook Maastricht, hebben zich bij de Raad gepresenteerd als kandidaten voor de organisatie in 2009 of 2010. De FCI beslist anders en geeft 2009 aan Ierland en 2010 aan Slovenië. En dan komt 2011 in beeld, het jaar waarin ook de FCI 100 jaar bestaat. Nederland komt, als één van de landen betrokken bij de oprichting van de FCI, in aanmerking om iets te organiseren en dat iets is de Europese Show 2011 geworden. Een klus dus voor de 'Noordelijke Alliantie'?

Jan: 'Nee, toen is er contact geweest tussen de FCI en de Raad, en bleek dat de FCI toch een grotere greep op deze tentoonstelling wilde hebben dan normaal het geval is. Toen heeft de Raad gezegd: dan willen wij ook de touwtjes in handen hebben bij de organisatie. Dat is de reden dat Groningen, Leeuwarden en Zwolle het dus niet zelf doen, maar ik vind het wel jammer.' Men is nu bezig om de Stichting vorm te geven die de Europese Show 2011 gaat organiseren en – natuurlijk, zou ik bijna zeggen – zijn personen uit de drie noordelijke kynologen clubs in dit bestuur vertegenwoordigd. Zoveel know how kun je niet ongebruikt laten. De voorzitter van de Raad van Beheer, Gerard Jipping, wordt de voorzitter van de Stichting en de show zal in Leeuwarden worden gehouden.

Hoe kijken jullie aan tegen de plannen voor certificering van rasverenigingen en rashondenfokkers?

Jan: 'Ik vind dat ze op de goede weg zijn om de rashonden van een bepaalde waarborg te voorzien, in die zin dat er met de meest mogelijke zorgvuldigheid is gefokt. Dat is volgens mij hartstikke goed in onze maatschappij. Eigenlijk hadden de

• Maria Ebels: 'Carrière maken doe je ook niet in vijf jaar...'

rasverenigingen dat al veel eerder moeten doen. Je bent met levende wezens bezig en je kunt met rashonden niets garanderen, maar je moet het wel met de grootst mogelijke waarborg doen.'

Is er nog iets dat ik jullie niet heb gevraagd, maar dat je wel even gezegd wilt hebben?

Jan: 'Waar ik wel blij mee ben op dit moment, is de opleiding van exterieur keurmeesters en de keurmeesterexamens. Wij hebben als Nederland internationaal een redelijke inhaalslag gemaakt met de opleidingen en ook met de aantallen keurmeesters. En we hebben kwalitatief heel goeie keurmeesters!' ◀

BIJ 100 JAAR FCI IN 2011:

maart/april: Jubileum show in Duitsland.

juni: Europese show in Leeuwarden.

september/oktober: Wereldshow in Frankrijk.

november/december: Champions of Champions Gala in België.